

PROGG

med Röda Kapellet (och Röda Flåset).

Det ska genast erkännas att några av veteranerna i Röda Kapellet fick sin musikmak etablerad redan innan den progressiva musikrörelsen bröt fram kring 1970. Inte heller har den svenska proggrörelsens melodier hittills spelat någon stor roll på orkesterns repertoar.

Men det finns två starka beröringspunkter:

1. Den progressiva musikrörelsen uppstod ur, eller i varje fall som en konsekvens av, 1960- och 1970-talets radikala politiska rörelser. Det präglade dess sångtexter liksom artisternas arenor och publik. Och Röda Kapellet har i första hand varit och förblivit ett instrument för vänstern.

2. "Alla kan spela" var en av proggmusikens paroller. Kunnande gick delvis att ersätta med frejdighet, engemang och fantasi. Det har varit en ledstjärna för Röda Kapellet, och det arvet förvaltas i dag på ett ypperligt sätt av Ung vänsters blåsorkester Röda Flåset.

I år har Röda Kapellet fyllt 25. Det har på sätt och vis uppmärksamats genom vår mest kvalificerade produktion hittills: Weill & Brechts "De sju dödssynderna" som framfördes på Kulturnatten. Men sen dess har vi återknutit till vårt ursprung, och vill redovisa resultatet på en

FEST

fredag 10 december kl. 20–24, Stadshallens foajé.

Röda Kapellet, under ledning av Joakim Casagrande, tänker spela låtar av bl.a. Blå Tåget, Dan Hylander, Mikael Wiehe och Thåström (det sistnämnda ett slags åttitalsprogg). Proggen är inne bland dagens unga radikala generation som inte har lyckats åstadkomma något liknande själva.

Röda Flåset (under Birgit Stare) sekunderar med sina älsklingsmelodier. Det blir sång, bl.a. av publiken. Entrépriset är redan 70-talet: 20 kr. Dessutom drycker och stämmer med (då)tidsandan och lite tilltugg till facil kostnad.

Sist spelar Olssons storband till

DANS

I stället för riksdagsbrev

– Just nu hinner jag inte, men om VB överlever kan jag i höst skicka ett litet riksdagsbrev i princip varje vecka.

Vi är glada för Karin Svensson Smiths vackra tanke. Hon har ofta medverkat i tidningen genom åren, i sina egenskaper som lokal-, distrikts- och rikspolitiker, som miljödebattör och programskrivare. Fast vi undrar i vårt stilla sinne hur hon skulle få tid att rapportera till varje nummer.

– Min arbetssituation håller faktiskt på att förbättras. Viktigast är att riksdagsgruppen har anställt en politisk sekreterare med miljöinriktning (Karin Nielsen, med ett förflutet i Lund) som har stor kunskap och arbetsförmåga. Inte minst får jag hjälp med den jättelika dagliga brevskörden.

Hellre Skåne, men ...

Att reagera på initiativ och påstötningar utifrån kan lätt fylla en riksdagsledamots liv. Men Karin hittar på egna saker. Närmast gäller det en sammandragning om trafik-säkerhet, dit en imponerande samling representanter för olika organ och organisationer kommer för att diskutera hur Vägverkets vision om noll vägtrafikdöda ska kunna förverkligas.

– Mötet blir i riksdagen. Jag hade egentligen velat ha det i Skåne, särskilt mot bakgrund av ett antal svåra och uppmärksammade olyckor som har skett här i år. Men jag fick ingen snabb respons i distriktet och saken brådskar, så det fick bli Stockholm.

Synpunkter på distriktet och dess ledning återkommer i samtalet. Karin skulle gärna framträda både i Lund och övriga Skåne oftare än hon nu gör, men får inte särskilt många inbjudningar. Hon tror att distriktexpeditionen är den instans som har bäst översikt av behov och möjligheter, och hon lär dela sin uppfattning med ett par andra skånska v-riksdagsledamöter som för sin del känner sej undersysselsatta.

– Däremot var jag nys inbjuden till Umeå, berättar Karin.

Höger eller vänster

Som ledamot av riksdagens trafikutskott har Karin trafikfrågorna i synnerhet och miljöfrågorna i allmänhet som sitt specialområde. Men hon engagerar sej också i andra ämnen och tror att en ideologisk orientering kan förenas med en inriktning på praktisk resultatpolitik. Både i VB och på Mårtens-torget har hon tidigare framfört att vänsterpartiet borde sitta med i regeringen.

– Nyss har vi haft en stor diskussion i riksdagsgruppen kring lönebildningen, en fråga som just nu är ute på lagrådsremiss och som regeringen i vår ska skriva en proposition om. Ska den gå igenom behöver regeringen stöd, och frågan är om det ska komma från höger eller vänster.

En bakgrund är den alltmer individualiserade och därmed anarkiska arbetsmarknaden där de centrala organisationernas inflytande successivt försvagas. Det hotar en löneexplosion – men bara för de individer och grupper som redan har en stark position.

– Vänstern borde ha intresse av en reglering som medverkar till att löneklyftorna inte ökar ytterligare, menar Karin. Detta är också inställningen hos Hans Andersson (v) som förhandlat med regeringen i frågan, och som har skaffat sej ett mycket gott anseende hos LO. Men lönebildningen har upphöjts till något slags symbolfråga och därmed blivit en het potatis för partiet. Det var med knapp majoritet som riksdagsgruppen gav Hans Andersson fortsatt mandat att förhandla.

VB hoppas kunna återvända till detta ämne.

Gr

UNDER YTAN går på djupet i Regionfullmäktige

I Arbetet 99-11-20 uppmärksammar Britta Berg (v) från Simrishamn att i Skånehuset i Kristianstad sitter Region Skånes borgerliga politiker, alla utom en (heder åt denna person), och röstar ner, med 75 röster mot 74, vänsterpartiets förslag att Region Skåne ska ta initiativ till att i samarbete med skånska organisationer och föreningar motverka rasism och nazism. Insändaren andas en "air" av förvåning och rubriken på insändaren lyder — "Obegripligt borgerligt nej".

Under ytan har analyserat frågan och är inte ett dugg förvånad. Om man sitter och regerar tillsammans med och är beroende av mandat från rasister, så blir det svårt att anta ett sådant uttalande. Harry Franzén och Carl Herslow med kamrater skulle kanske känna sej träffade och bli "purkna" och det skulle inte precis underlätta för vidare samarbete. Att sen fackligt aktiva i Sverige blir mördade av nazister och judar får på kåften av rasister i Vellinge är sånt man får

ta. Då är det enklare att luta huvudet på sned i TV-sofforna och se engagerad ut. Det är ju ingen tillfällighet att dessa obskyra element vågar visa sina fula trynen i kommuner som Tomelilla, Vellinge och Sjöbo m.m, där likartade åsikter har blivit rumsräna och är sanktionerade ända upp i Kommunfullmäktige.

Barnsjukvården

Som ni alla förmodligen känner till blev inte barnsjukvården avgiftsfri i Skåne. Detta skrev Sydsvenskan om i en artikel signerad Matilda Hanson. Rubriken löd "Billig barnsjukvård gick inte igenom". I texten kan man läsa: "Barnsjukvården blir inte fri eftersom oppositionspartierna socialdemokraterna, vänsterpartiet och miljöpartiet reserverade sig mot Skånes väls förslag till halvering av taxorna för barn i åldrarna sju till tolv år". Jag kan förstå om Sydsvenskan skäms över, dels att borgarna i regionen är beroende av mandat från rasister, (läs Skånes väl) och att man inte förstår vikten av en kostnadsfri

barnsjukvård. Den socialliberala ådran är oftast tydligare på ledarsidorna i SDS, än vad borgarna i allmänhet uppvisar i regionpolitiken men att påstå att barnsjukvården inte blev kostnadsfri därför att oppositionen reserverade sig mot Skånes väls förslag, är att gå över gränsen för vad som är anständig journalistik.

Hade borgarna varit lika bra på att i handling visa vad dom påstår med läpparnas beaktelse, så hade detta problem aldrig uppstått. Resultatet hade gagnat alla barn i Skåne. Det fanns en tid när en viss fp-ledare reste sig och gick i protest när det började lukta illa i TV-studion. Med tanke på vilka politiska strömningar som börjar vädra morgonluft här och var i detta land, så är det anmärkningsvärt att den borgerliga majoriteten inte har begripit att det enda raka vore att förpassa Skånes väl till den historiska dynghögd där dom hör hemma.

JW

VB: pengar inte huvudsaken

Till följd av det goda valresultatet 1998 förbättrades ekonomin dramatiskt för vänsterpartiets Skåne-distrikt. Det innebar personalförstärkningar på expeditionen i Malmö men framför allt på regionens kansli i Kristianstad.

Till det som skulle förbättras med hjälp av de nya resurserna hörde den interna informationen, beslöts på ett distriktsmöte för ungefär ett år sedan. Det bedömdes viktigt särskilt som distriktet hade fått många nya medlemmar och många lokalavdelningar. Och nu fanns det förhoppningsvis många nya aktiviteter att rapportera om, inte minst i Region Skåne.

Distriktets viktigaste organ för medlemskontakt var internbuletinen Menander (uppkallad efter en socialist från Söderslätt som bl.a. gjorde den svenska texten till Internationalen). Den fanns sedan ett antal år men skulle nu får en förstärkt roll.

Facit hittills är emellertid inte så lysande, som påpekades på partiets senaste medlemsmöte i Lund. Menander har inte kommit med ett enda nummer under denna höst som snart är slut!

Alltså: ingen tidning trots mycket mer pengar, mer personal, rimligen mer information att förmedla. Vad som brustit vet vi inte men de enda tänkbara förklaringarna är att kompetensen och/eller engagemanget hos de närmast ansvariga som inte riktigt har räckt till.

Att vi skriver om detta beror på att det har direkt relevans för Veckobladets egna problem.

Denna höst då Menander uteblivit har det hittills producerats fjorton nummer av Veckobladet, med en samlad textmängd som motsvarar fem-sex Menander-nummer. De har (som vanligt) producerats genom helt ideella insatser.

En slutsats: motiverade personer är viktigare än pengar.

Frågan är emellertid om det finns tillräckligt många som är tillräckligt motiverade för att VB ska kunna leva vidare. Och då handlar det inte bara, eller ens i första hand, om redaktionen. Den första förutsättningen för att måndagkvällens VB-arbete inte ska förlängas in i tisdagsnatten är att det finns nog med material säkrat när den vakthavande redaktionen samlas. Och villkoret för att redaktörerna ska kunna hålla ut år efter år är att de inte behöver ligga vakna i bekymmer för hur de ska fylla nästa nummer. Eller ägna halva arbetsdagar åt att själva producera utfyllnadstext vilket sällan blir bra.

"Sällan blir bra" – här tangerar vi en ond cirkel, ty om tidningen blir alltför ojämn (till både innehåll och layout) mattas intresset hos läsare och potentiella skribenter.

Kan en redaktionssekreterare rädda Veckobladet?

I slutet av våren sammanträdde Veckobladets redaktörer, volontärer och administratörer. Ämne: tidningens eventuella nedläggning.

Den ena bakgrunden var tidningens successivt sjunkande upplaga, och i synnerhet dess oförmåga att väcka intresse hos nya medlemmar, vilket ifrågasatte det meningsfulla med fortsatt utgivning.

Inifrån kan vi konstatera att VB är ojämn.

Tal om att VB håller på att överleva sej själv väcker ofta ledsna reaktioner, och det finns nog de som har dåligt samvete för artiklar som de inte har skrivit. Fast VB kan inte överleva på att ständigt vädja till sina vänners dåliga samvete. Det viktiga är att fler har det som en rutin att leverera bra material.

Förslaget att engagera en redaktionssekreterare är att bygga in en rutin och är därför positivt. Men rutinen kan finnas på fler håll. Vänsterpartiet i Lund hade en gång en kommunalpolitisk sekreterare som var ålagd att varje vecka skriva en kommunalpolitik spalt i VB. Hon var inte alltid glad åt det och upplevde det inte sällan som en börda. En del möten bevisade hon och en del rapporter läste hon själv men det räckte inte för att ge hennes stoff, så hon tvingades ringa runt och intervjua udda nämndledamöter. Resultatet blev spalter med blandade notiser som sammantaget gav läsarna en god bild av vad partiet höll på med i det kommunala. Men det fanns en positiv biprodukt. Genom sina uppringningar för VB:s räkning, som inte skulle ha gjorts annars, fick hon koll på vad som gjordes också av dem som aldrig gick på ett kommunalpolitiskt måndagsmöte. Och de blev i sin tur glada över kontakten!

Kommunalpolitiska sekreterare har vänsterpartiet fortfarande. Två stycken till och med.

Den tysta förutsättningen är här att vänsterpartiet i Lund har tillräckligt med intressanta aktiviteter, i och utanför kommunalpolitiken, för att lämna ett läsvärt stoff till VB. Det är dock inte helt säkert. Försöken att få ett regelbundet engagemang från andra delar av lundavänstern eller av den lokala rödgröna familjen har hittills inte lyckats och inte heller nu är utsikterna goda – en organisation utvecklar sin egen kultur och sluter sej lätt inåt. Vänsterns region- och rikspolitik är andra ämnen som VB ibland ägnar sej åt och som somliga vill se mer av, men tidningens huvudorientering måste ändå vara Lund.

PS Vi ser nu att v-distriktet planerar att ge ut hela tio nummer av Menander nästa år. Det ska bli intressant att följa projektet!

Den andra bakgrunden (sammanhängande med den förra) var att flera av de befintliga aktivisterna ville sluta helt eller trappa ner sin medverkan.

Den allmänna stämningen på mötet pekade mot en nedläggning, och det beslöts att om inget annat skedde skulle sista VB-numret komma i december 1999. "Något annat" kunde möjligen ske genom v-avdelningen i Lund, som genom en styrelserepresentant var företräd på mötet.

Den vackra tanken var nedläggningsplanen skulle hållas hemlig tills vidare. Den spräcktes genom att Rune Liljekvist fick nys om den och i ett VB-inlägg efterlyste besked. Han fick svar av Göran Persson som väl formulerade redaktionens samlade bedömning.

Sen hände inget på ett tag, men nu har v-styrelsen diskuterat VB:s framtid tillsammans med redaktörerna.

Argument för fortsatt liv

Två ting har tills vidare klargjorts:

1. Det finns en villig efterträdare till Göran Persson, VB:s mångåriga administratör.

2. Styrelsen är beredd att förorda ett avsevärt höjt bidrag till VB för att möjliggöra en fortsatt utgivning. Beslut om detta måste dock bekräftas av organisationens årsmöte.

Vissa bevekelsegrunder är nog närmast av sentimental art. VB har funnits sedan 1975 och är för många medlemmar ur medelåldersgenerationen ett element i partilivet som de har svårt att tänka bort. Mer rationellt är det förstas så att tidningen har ett visst värde som informations- och kontaktorgan till medlemmar, anhängare och andra

intresserade. Den läses på sina håll utanför Lund och är faktiskt oftare citerad i radion och de stora morgontidningarna än både medlems-tidningen Vänsterpress och (Norrskens)Flamman.

VB:s nuvarande mycket fria relation till vänsterpartiet är det ingen som vill ändra på, det framgick mycket klart på styrelsemötet.

Det bör också påpekas att vänsterpartiet i Lund redan nu ger betydande bidrag till VB i form av förlustbidrag, teknisk utrustning och distribution.

Avlastning

Men för att några nuvarande VB-aktivister ska orka fortsätta och nya ska kunna rekryteras behövs, enligt redaktörernas bedömning, arbetet underlättas. Det skulle kunna ske genom en fast engagerad person som i första hand hjälper till att skaffa fram material (text och bilder) och i någon mån skriver in eller på annat sätt preparerar manus, medan den tekniska redigeringen fortsatt skulle skötas av redaktörer och volontärer.

Det är i första hand till att avlöna en sådan person som de nya pengarna skulle användas. Fast de räcker inte särskilt långt. Även en redaktionssekreterare skulle behöva ha ett ideellt engagemang utöver de avlönade arbetsinsatserna. Efter som han/hon dessutom måste ha god kunskap om lundavänsterns allmänna och vänsterpartiets synnerliga aktiviteter och tillhörande personkännedom för att kunna fullgöra sin uppgift, krymper kretsen av lämpliga kandidater ytterligare.

Vi får se hur det går.

Gr

Ingen från Lund

Cirka fyrahundra vänsterpartister med kommunala förtroendeuppdrag deltog i en konferens i Eskilstuna förra helgen. Förra valet var ju en stor framgång för partiet inte minst i de lokala valen, och det fanns säkert många nyttiga erfarenheter att utbyta. Just inom kommunalpolitiken är, föreställer jag mej, utbytet av idéer och synpunkter särskilt viktigt, inspirerande och även arbetsbesparande. Man behöver inte uppfinna cykeln var och en på sin ort utan överta mer eller mindre färdigformulerade initiativ från någon kollega.

Från Lund, en kommun där partiet berömmar sej av en lång och stark kommunal praktik, deltog emellertid ingen v-politiker. Det har berättats mej att konferensen hade annonserats på flera av de beredande måndagsmöten men att ingen där hade kunnat eller velat åka – och därmed kunde heller ingen rapportera till VB.

Trist!

Gunnar Sandin

VECKOBLADET söker redaktionssekreterare

VB har tidigare helt gjorts av ideella redaktörer. Vi planerar nu en fastare organisation med en ansvarig redaktionssekreterare som jobbar tillsammans med ett antal frivilligredaktörer. Som redaktionssekreterare kommer du att anställas av vänsterpartiet i Lund, men innehållsmässigt är VB fristående från partiet. Vi tänker oss en anställning om 3–5 tim/vecka. Vi förväntar oss att du kan skriva och redigera, att du kan ta huvudansvaret för att en tidning blir gjord och att du har kännedom om kommunal- och rikspolitik.

Är du intresserad, ta då kontakt med Vänsterpartiet eller Veckobladet, Svartbrödersgatan 3, 223 50 LUND, tel. 046-138213.

Opium för folket

Opiehandeln och detta med religion har varit alldeles osedvanligt aktivt på sistone. Aktiviteten täcker ett helt spektrum – från seriöst vetenskapligt arbete till den mest renodlade kommersialism och vidare till direkta skamlösheter. Om man över huvud taget börjar fundera över den pågående verksamheten kring olika religiösa skrifter, fundamentala för sina respektive trosriktningar, kan man falla i allvarliga tankegropar.

Utgångspunkten blir naturligtvis den nya översättningen av Gamla Testamentet. Omfattningen var det högtidliga överlämnandet i riksdagen av vår avhållne landsfader till folket, personifierat av talmanen, och den därpå följande mediehypen med människor som intervjuades när de stod i kö utanför bokhandlar som skulle börja sälja klockan sju på morgonen. Och vilket band, vilket format, skulle man välja? Svårt, sådant. Var det någon som muttrade något om att driva ut månglare ur templet? Glöm det, månglarna är bättre etablerade där än på mången god dag.

Ministern beordrar

Hur fast etablerade de är just i templet klagas av vad som hänt med den nya Bibelöversättningen. Efter 27 års solitt arbete förvärgs Bibelkommissionen att lägga fram den helhet de arbetat med. Det som presenterats nu är bara halva arbetet, texten utan den förklarande notapparat som de tydligen lagt mycket möda på. Men varför då? Jo, kulturminister Ulvskog beordrade dem att släppa texten innan resten var färdigt, tydligen med hänvisning till att det var viktigt att ha den nya översättningen a) till 1 advent och b) till millennieskiftet. I årlighetens namn har det sagts mer eller mindre rakt ut att ministern bara böjt sig inför påtryckningar från Svenska Kyrkan.

Frågor inställer sig omedelbart: tror vår än så länge statskyrka faktiskt på en apokalyptisk vision? Blir det kanske ingen 1 advent nästa höst? Det kunde de väl i så fall berätta för oss. Ens oregerliga associationer far vidare till det förra millennieskiftet och problemen kring det, så som det framställs av Frans G. Bengtsson. När Röde Orm allvarligt, som god husbonde, hade grubblat över om man alls skulle bry sig om vårsådden när nu världen ändå skulle gå under, frågade han sin huspräst fader Willibald om man hade några upplysningar om när på året apokalypsen skulle inträffa. Fader Willibald hade nu inget säkert besked, men Orm, som inte var tappad bakom en vagn, observerade ett ovanligt stort antal graviditeter på gården. Eftersom han aldrig hört talas om att det föddes barn i himlen gav han order om sådd, och meddelade fader Willibald att han skulle tro på världens undergång nio månader efter den tidpunkt då kvinnorna slutat vara fruktsamma.

Som habitué

Nu tror jag faktiskt inte att de allmänt snälla och vänliga representanterna för statskyrkan egentligen ansluter sig till Johannes' uppenbarelsevision. Som gammal habitué av kvällsandakterna i radio vet man ju att de alltid utgör en mild betraktelse över vad andakts-hållaren varit med om under dagen, och hur man minsann kan fundera en hel del över det. Sedan slänger man på en varm förhoppning om att Gud skall ta hand om oss allihopa och lite lagom känslig musik, och sedan är det slut. Nog skulle de väl, snälla som de är, ha berättat för oss om vi med det snaraste skulle gå under? Nå, jag tror inte alls på det. Däremot är det väldigt lätt att se för sig ett helt annat scenario: kyrkan och förlagen i skön förening har naturligtvis brottats med flera problem: VAD SKALL VI KALLA DEN? Bara "Bibeln" eller "Gamla Testamentet" är naturligtvis ingen hit. 1917 års variant säljer ju knappast så där vidare utom till konfirmander. Man kan se för sig hur en framåt marknadsförare brainstormar och plötsligt utropar: JAG HAR DET! BIBEL 2000! Med en fullständigt självklar marknadsföringslogik innebär detta naturligtvis inte att man låter den komma ut under år 2000; då har ju folk liksom kanske tappat intresse inför fenomenet. Man måste publicera den dessförinnan, när alla fortfarande tycker att år 2000 är spännande, och få till så mycket omgivande publicitet som det bara går. Och kyrkan ställer upp med påtryckningar på ministern.

Sundström ryter

Noteras kan reaktionen från Bibelkommissionen, de som faktiskt gjort det gigantiska arbetet. GT-exegeterna, experterna på hebreiska och den historiska perioden har i princip hållit tyst. Det är naturligtvis klokt; annars är det bara alltför lätt att vifta bort ett antal akademiker i elfenbenstorn som har en fullständigt orealistisk tro på vetenskaplig korrekthet och annat dumt. Den som rutit till i diverse medier är i stället den stilistiskt huvudansvariga, Gun-Britt Sundström. För att inte skräda orden är hon asförbannad över vad hon ser som ett direkt sabotage av åratals krävande och hängivet arbete. Jag förstår henne: utan att ha sysslat aktivt med GT vet jag tillräckligt för att inse att det praktiskt taget inte finns en rad i den hebreiska bibeltexten som inte går att tolka på olika sätt. Hebreiskans konstruktion är helt enkelt sådan.

De nuvarande översättarna har gjort ett hästarbete genom att tillgripa, förutom de masoretiska handskrifterna från 900-talet (e. Kr.), både Septuaginta (den grekiska översättningen från 200-talet f. Kr.) och texter som t.ex. Qumranpapyrerna, som över huvud taget inte var tillgängliga för 1917 års

översättare. De har alltså vidgat förståelsen av GT-texterna med alla tillgängliga medel, men berövas i hög grad frukten av sitt arbete. För att kröna hela den eländiga historien frågar välmenande journalister om nu någon kommer att köpa den kompletta upplagan, med kommentarer och allt, när den kommer i slutet av nästa år. Oh jo, säger då alla, från minister till kyrka och bokförlag, det gör de säkert, i alla fall de som är intresserade. Månglare? Sälja samma sak två gånger?

Det är väl ungefär den vänligaste konstruktionen av hela detta egendomliga förfarande.

Det finns naturligtvis ännu svarstare tolkningar av hanteringen: bibelfundamentalister, av vilka det finns ett icke föraktligt antal, till och med i Sverige, är självfallet inte det minsta intresserade av att få sig till livs en kommenterad upplaga, som tydligt klagör hur möjligt det är att debattera mer eller mindre varje rad (och dessutom sätta in

Forts. på s. 4.

Små och stora politiska nyheter

Den mindre politiska nyheten förra veckan var att Göran Persson sa att vi någon gång, kanske, säkert måste gå med i EMU. Visst, i det långa loppet blir det kanske så men som Lord Keynes sa: I det långa loppet dör vi allihop. Persson tror att det blir svårt att stå utanför och det blir det förstärkt när politiker och journalister inom och utom det egna partiet gastar bittida och sent.

Per T hade nog rätt

En första fråga är om partiledaren själv är så entusiastisk. Det är han säkert inte och han hade säkert inte lagt upp någon storstilad plan för att via Financial Times entusiasmera den svenska arbetarklassen för ett kraftfullt ja. För en gångs är det nog Per T Ohlsson som kommer närmast när han tror att Persson hamnade i det här av rent intervju-tekniska skäl. Tänk er själv, där sitter ni med någon listig typ från Financial Times som på bästa Oxford-engelska snärjer in en i frågor och som så gärna vill ha något positivt att meddela pojkarna på penningmarknaden. Det är då det kan bli så här – man säger lite över-slättande: Det är klart, förr eller senare kommer väl Sverige med och, tja...

Om bara Persson tar det lugnt och inte lyssnar till sina dåliga rådgivare kan man mycket väl hålla ut ett antal år till så att EMU hamnar i de svårigheter som är inbyggda i systemet och så slipper vi. Men de dåliga rådgivarna vill säkert snabbt komma till skott och de sitter väl och snickrar på någon Linje 2-variant i en folkomröstning där man kan lura skjortan av valmanskåren. Jag säger bara: inte en gång till!

Läsning för yngre

[Om det till äventyrs skulle vara någon under 40 som läser det här: Linje 2 var socialdemokraternas metod i folkomröstningen om kärnkraften (1800-talet) dels ha kvar kärnkraften (i motsats till Linje 3 som ville avveckla), dels undvika att göra gemensam sak med moderater och folkparti för den kärnkraftsvänliga Linje 1. Linje 1 fick 19 procent i omröstningen, Linje 2 fick 40 procent och Linje 3 fick 38 procent. Efter omröstningen räknades linje 1 och 2 samman till en oslagbar majoritet om 78 procent, varpå man påbörjade den häftigaste

kärnkraftsutbyggnad landet sett. Det finns känsliga människor med politiskt intresse som inte har hämtat sig än.]

Kropp och politik

Den stora politiska nyheten förra veckan var förstärkt att Tony Blairs hustru är gravid. Det är roligt med barn, man kan bara gratulera. Vi vet alla att det är många svenska politiker som beundrar Blair och man kan fråga sig om han vinner någon efterföljd här i landet – det handlar ju om en ytterst verkningsfull politisk handling.

Man nödgas nog konstatera att det väl saknas objektiva förutsättningar för det. Fast man vet aldrig. Tänk om Alf Svensson... nej tanken svindlar. Vi på VB vinnlagger oss ju alltid om en lokal politisk vinkel och frågar oss då naturligtvis hur läget är i lundapolitiken. Där har det ju ammas en del på vänsterpartiets bänkar genom åren, men som jag har uppfattat det är det inte direkt aktuellt nu. Men man kan aldrig veta, en glimt i ett öga och vi kan komma igen.

Små sår inte att förakta

Man kanske ska man inte hänga upp sig på det här med barn. Det viktigaste är att erbjuda väljarna någon att identifiera sig med och då med någon sorts kroppslig förankring. Ett av de berömda fallen är när Aksel Larsen, ledare för danska SF, gick och bröt benet strax före en valrörelse på 1960-talet. Väljarna älskade Larsen när haltade fram på sina kryckor och i TV-debatterna såg man honom sitta med sitt gipsade ben framför sig på en pall. SF gick starkt fram i det valet och valanalytikerna hänvisade utan att tveka till pallen med det gipsade benet.

Där har vi kanske något att ta till i nästa valrörelse. Bo Lundgren kanske skulle kunna drabbas av gallsten, medan Birger Schlaug och Gudrun Schyman eller vilka det nu blir kan dricka något olämpligt, såg örte. Lokalt skulle väl Ulf Ny-mark kunna cykla omkull och få skrubbars i Tekniska nämndens gropar medan Roland Andersson kunde snubbla på någon matta i maktens korridorer. Själv skulle jag kunna tänka mig att stuka tummen.

Lucifer

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Opium ... Forts. fr s. 3.

den i ett historiskt sammanhang som inte är vårt eget). Är meningen med det hela att ge dem en lämpligt "ren" version, där man kan berömma sig av ett modernt språk, men undvika andra pinsamheter? I sammanhanget kan man notera att Svenska Dagbladet på sin ledarsida idag (22/11) har en upprörd artikel av Mats Svegfors. Skälet var, att Ingegärd Wernersson på programmet för en konferens om etik och liknande i skolan inte nämner Bibeln, vilket naturligtvis är speciellt egendomligt nu när den nya översättningen kommit. Man får förlåta Svegfors en del, han lär vara religiöst nyfärd, men ändå: att utsätta stackars försvarslösa barn för den lahweh som oavbrutet propagerar folkmord, straff och vedergällning i GT är förstås något som välmående etiker ("humanism", "kristna värderingar") måste skygga inför även om de knappast vill säga det rakt ut.

Sportbibeln

Men egendomligheterna gäller inte bara GT: när jag röjde lite på den artonårige sonens nattduksbord härförleden hittade jag något som upprörde mig storligen. Inte alls vad ni kanske tror, men något ännu värre: "Sportbibeln". På förfrågan visade det sig vara något han plockat upp under Kulturmatten, utanför Café Credo. Det är en pocketutgåva av Nya Testamentet, enligt utgåva utgiven av folk som "är med här bara för att vi gillar Bibeln. Vi är intresserade av olika sporter, vi kommer från olika bakgrunder och vi har vår egen relation till Bibeln. En del av oss läser mest när vi

förlorar, andra söker styrka inför viktiga tävlingar." Man får också en adress till Sportbibelnshemsida på Internet.

Man blir ju fullständigt fascinerad: vad i himlens namn är detta? Vänder man på boken hittar man baksidestexten: "Paulus satt nog på sportarenorna och följde tävlingarna där. Det märks på det han skrivit: adrenalin, spänningen och den obeskrivliga glädjen när hemmafavoriten vann. I Bibeln liknar han till exempel kampen för det goda vid en tävling man bara måste vinna! **Han skrev:** "Jag tyglar min kropp, tränar hårt och tvingar den att göra vad jag vill i stället för vad den själv vill. Annars är jag rädd att jag, som utmanat andra att delta i tävlingen, själv inte blir uttagen vid det avgörande provet." Ovanstående är ordagrant citerat; jag avstår från kommentarer.

Den slutliga skamlösheten kom idag: Lagrådet har, efter flera misslyckade försök, på regeringens order lyckats få till ett vattentätt sätt att i strid med grundlag och tryckfrihetsförordning förbjuda spridning av scientologernas "Bibeln". Detta elände, där man enligt uppgift i Ekot kan få reda på att vi styrs av "tetaner" som dumpit ner på jorden för hemskt länge sedan, innehåller nämligen "affärshemligheter", och kan därför inte anses som offentligt tryck. Man måste ju betala ett antal kurser på olika nivåer av upplysning för att få del av dessa sanningar. Att vår regering, av rädsla för USA som utövat påtryckningar, tricksar fram en sådan lösning är bara helt i linje med hela denna hantering av handelsvaran opium för folket.

Charlotte Wikander

Bamse och Björn

Bofors nya robotsystem har döpts till Bamse efter den berömda svenska seriefiguren. Hur det förhåller sig med upphovsmannarätt och andra juridiska teknikaliteter känner jag inte till, men jag ifrågasätter omdömet hos Bamse "pappa" om han nu har godkänt detta. Ännu sämre omdöme tycker jag att Boforsledningen uppvisar, som överhuvudtaget kan komma på den befängda idén att döpa ett vapensystem efter en barnboksfigur. Mina två pojkar som är fyra och sju år gamla älskar Bamse. En mycket sympatisk hjälte som hatar alla former av våld och är bla. känd för att göra gevär obrukbara genom att helt sonika slå knut på gevärspiporna. Vilka associationsbanor som ligger bakom har jag mycket svårt att förstå. Detta är kanske ett led i en kampanj att så småningom döpa alla nya vapen efter svenska barnbokshjältar/seriefigurer.

Bofors kulsprutepistol, som under lång tid har gjort sitt segertåg genom världen, kallas Carl Gustaf efter en icke helt obekant svensk och där har jag lättare att hänga med i svängarna. I min värld spelar Kungen och Bamse liksom i samma division. Jag väntar med spänning på det första seriealbumet, där Kungen och Silvia far omkring i världen i en gul och blå luftballong och skoningslöst slår ned på allt från barnarbete till freonutsläpp. Till sin hjälp har dom den modiga Victoria, som får bovarna att stelna av skräck när hon avfyra sitt vältränade leende.

Ironin är för länge sedan död var det någon som skrev, eftersom verkligheten har hunnit ifatt, men om nu inte riktigt så är fallet tänkte jag komma med några tips till Boforsledningen som kanske kan vara användbara. Haubitsarna, som indiska regeringen köpte, kan vi döpa till "Nicke Lilltroll". Reklamen kan lyda: "Åh så tog han en granat, åh så stoppa han in den i röret. Åh så tog han en annan granat, åh så stoppa han in den i röret" osv.

Ett annat användbart koncept kan vara landminan "Björn", som kan säljas med texten: "Ett hjärta kan gå itu, men en människa kan gå i tusen bitar". Granatgeväret (grg) "Max": "Allting har en ända, men Maxen den har två."

Vad sägs om stridsvagnen "Skalman"? Eller varför inte "Grodan Bomb"?

Som den uppmärksamme VB-läsaren redan har insett, så är ämnet i princip outtömligt. Jag ser fram emot ett samtal från Boforsledningen för att inleda ett samarbete. Mitt kononummer i Schweiz kan jag faxa direkt så vi slipper skatt, offentlig insyn och annat demokratiskt trams.

JW

PS. Jag lovar att vara försiktig när jag befinner mej nära spårbunden trafik, såsom tåg och tunnelbana etc.

Uttalande antaget av Eritreagrupperna i Sverige vid årsmötet den 13.11.99

Etiopien: etnisk rensning, krigshot, förakt för FN

Eritreagrupperna i Sverige är djupt oroad över den etiopiske utrikesministerns uttalande den 4 september 1999 där han avvisade OAU:s fredsförslag för att få ett slut på gränskonflikten mellan Eritrea och Etiopien. Mer än två månader har gått sedan dess.

Vi finner detta mycket egendomligt eftersom den etiopiska regeringen hela tiden betonat sin beredskap att acceptera OAU:s fredsförslag. När nu genomförandet av dess tekniska arrangemang förestår tycks försäkringarna från Addis Abeba bara vara munväder.

I mer än 16 månader har folken i Etiopien och Eritrea lidit av gränskonflikten mellan de två länderna. Hundratusentals har tvingats lämna sina hem och tiotusentals har stupat i detta vanvetiga krig.

Dessutom har 63 000 etiopier med eritreanskt påbrå fördrivits ur Etiopien. I Addis Abeba går säkerhetspolisen från dörr till dörr och samlar ihop

eritreaner som berövas alla sina tillgångar, fängslas och skickas till gränsen. Fem dygn tar resan i hermetiskt tillslutna, heta bussar där män och kvinnor skiljs åt och våldtäkter är vanliga. Vid gränsen tvingas de mitt i natten ur bussarna och drivs ut i de minfält som skiljer de stridande arméerna åt, samtidigt som de etiopiska soldaterna börjar skjuta för att få eritreanerna att besvara elden. Den eritreanska återhållsamheten räddar de fördrivnas liv och de får under knappa omständigheter en fristad i Eritrea. Ändå är situationen kanske ännu värre för de eritreaner som finns kvar inne i Etiopien, förföljda, fängslade och utan alla mänskliga rättigheter (Se Leif Norrman, DN 11.11, s. A10, "Utsparkad ur landet efter 35 år. Etnisk rensning, 60 000 med eritreanskt påbrå har tvingats lämna Etiopien").

Nyckeln till fred finns nu i Addis Abeba: Eritrea har utan villkor accep-

terat varje del av fredsförslaget, samtidigt som OAU och FN garanterar genomförandet. Vår uppfattning är:

Det kan inte accepteras att en regering – som investerar miljontals dollar i ett vanvetigt krig, samtidigt som flera miljoner människor i Etiopien hotas av svält – öppet förkastar det fredsförslag som OAU, FN och de övriga medlarna utarbetat.

Det kan inte accepteras att en regering månad efter månad – i öppet trots mot FN och världssamfundet – systematiskt utsätter ett helt folk för omänsklig etnisk rensning.

Vi värdar till Sveriges regering att använda alla sina ekonomiska och politiska möjligheter för att förmå regeringen i Addis Abeba att upphöra med den etniska rensningen och acceptera en fredlig lösning av konflikten, och att samtidigt verka för att det politiska trycket på Etiopien på internationell nivå intensifieras.

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK. Må. 29.11 kl. 19, v-lokalen. Ärenden inför kommunstyrelsen 2.12 m.m.

KVINNPOLITISKT NÄTVERK. Ti. 30.11. För info ring Cecilia 138181.

RÖDA KAPELLET. Sö. 28.11 kl. 18.45 rep. med Birgit. Nytt arr. från Nils Sjöberg m.m.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin, Jan Wallgren och Charlotte Wikander. Nästa redaktör: Marianne Sonnby.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.

Telefon till redaktörerna:
Sten Henriksson 046-14 44 57
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Marianne Sonnby 046-13 19 75
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.